

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

Ὁ πληρώνων συνδρομητῆς ὀφείλει νὰ ἀπαιτῆ
ἐντυπον ἀπόδειξιν πληρωμῆς τῆς Διευθύνσεως.

Συνδρομὴ ἔτησίᾳ
ΠΡΟΠΛΗΘΩΤΕΑ
Ἑλλάδος . . . δρ. 7
Ἐξωτερ. . . φρ. 7

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΣΤΡΑΠΗΣ

—ὁδ. Βορέου 13.—

Ἔτος Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 1 Ἀπριλίου 1896.

Ἀριθ. 7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ Τηλεπάθεια.—Ἡ ἀνκαλύψις τοῦ Βορείου Πόλου.—Ἡ φωτογράφησις τῶν σκέψεων.—Μέγα φορτίον ἀτμοπλοίου.—Ἡ Οὐγγρική ἐκθεσις κατὰ τὸ 1896.—Νέος θεραπευτικὸς ὁρρός.—Νέον φάρμακον κατὰ τῆς χολέρας.—Ἡ Παλαιστίνη πρὸ πεντηκονταετίας [συνέχεια καὶ τέλος].—Ἡ τύχη τῶν γυναικῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ.—Ἐκκλησιαστικὸς καὶ κοινωνικὸς βίος ἐν Ἀμερικῇ.—Ἡ τῆς Βιέννης Γένεσις, τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.—Αἱ βλάβαι ἐκ τῆς ἀψιθιτίτου.—Πρακτικαὶ συμβουλαὶ ὑγιεινῆς [συνέχεια καὶ τέλος].—Ἀνέκδοτον ἐκ τοῦ βίου τῆς βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας.—Ἡ χαϊδευμένη φῶν [διήγημα].—Ἀποφθέγματα.—Ἡ σύγγρονος Ἀβυσινία [συνέχεια].

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΑΡΙΟΝ

ΟΥΡΑΝΙΑ

Τηλεπάθεια

Πολλὰ εἶνε τὰ γεγονότα τῶν ὁποίων τὴν πραγματικότητα ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀναγνωρίσωμεν καίτοι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν αὐτά.

Ἐκπληκτικὸν γεγονός περιεγράφη ὑπὸ τοῦ περιφανοῦς ρήτορος Κικέρωνος ἐν τινι συγγράμματι του. Ἀφίκοντό ποτε δύο φίλοι εἰς Μέγα-ρα καὶ κατέλυσαν ἐν τῷ αὐτῷ ξενῶνι εἰς διάφορα δωμάτια. Ἐπέστη ἡ νύξ καὶ οἱ φίλοι κατεκλίθησαν νὰ κοιμηθῶσι. Μόλις ἀπεκοιμήθη ὁ ἕτερος καὶ εὐθὺς παρέστη αὐτῷ κατ' ὄναρ ὁ ἐν τῷ ἄλλῳ δωματίῳ κατακλιθεὶς φίλος του, ὅστις ἤρξατο νὰ πρρακαλῆ αὐτὸν νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν διότι ὁ ξενοδόχος διενόθη νὰ φονεύσῃ αὐτόν. Οὗτος ἀμέσως ἐξύπνησεν, ἀλλ' ἅμα ἠσθάνθη ὅτι κατ' ὄναρ εἶδε τοῦτο, κατεκλίθη πάλιν. Δευτέραν φορὰν οὗτος εἶδε τὸν φίλον του ἐνώπιόν του καὶ δευτέραν φορὰν ἤκουσεν ἐκ τοῦ

στόματός του ἀπέλπιδα παράκλησιν περὶ ταχείας βοηθείας κατὰ τῶν εἰσοδυσάντων ἤδη εἰς τὸ δωματίον δολοφόνων, ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν φορὰν οὗτος δὲν ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του.

Οὗτος ἐξύπνησε, παρετήρησεν εἰς τὰ περίξ τοῦ δωματίου του καὶ πάλιν κατεκλίθη. Τρίτην φορὰν οὗτος εἶδε κατ' ὄναρ τὸν φίλον του, ἀλλ' ἤδη ὠχρὸν αἰμόφυρτον. «Τετέλεσται, εἶπεν ὁ δολοφονηθεὶς· ἄκουσον τὴν τελευταίαν μου θέλησιν. Εὐθὺς ὡς ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ὕπαγε εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως, κράτησον τὴν φορτωμένην μὲ κόπρον ἄμαξιν τοῦ ξενοδόχου, ἀνακίνησον τὴν κόπρον, ἔκβαλε τὸ ἐν αὐτῇ κεκρυμμένον σῶμά μου ἐνταφίασον αὐτὸ μετὰ τιμῶν καὶ τιμώρησον τοὺς φονεῖς μου». Ταύτην τὴν φορὰν οὗτος ἐξύπνησεν, ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης του, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, ἀνέμενε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἐσταμάτησε τὴν ἄμαξιν τοῦ ξενοδόχου, ἐνεταφίασε μετὰ τιμῶν τὸ σῶμα τοῦ φίλου του καὶ συνέλαβε τοὺς φονεῖς.

Ἐν ἑτερον περιστατικὸν ἐπιθαυμαστότερον περιεγράφη ὑπὸ τοῦ Γουζενά-δὲ-Μουσσῶ ἐν τῷ κατὰ τὸ 1864 ἐκδοθέντι συγγράμματι «Μεγάλα φαινόμενα τῆς μαγείας».

Ὁ Ροβέρτος Μπριούς, βοηθὸς τοῦ πλοίαρχου ἐνὸς ἀτμοπλοίου πλέοντος ἀνά τὸν ὠκεανὸν παρετήρησεν ἅπαξ, ὅτι ἐν ἀγνωστον εἰς αὐτὸν ἄτομον ἐκάθητο ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ πλοίαρχου καὶ ἔγραφεν ἐπὶ τῆς ἐπὶ τοῦ γραφείου κειμένης μαύρης πλακός. Ἐπειδὴ ἤτο ἀδύνατος ἡ εἴσοδος ξένου ἀτόμου εἰς τὸ δωματίον τοῦ πλοίαρχου, οὗτος ἀμέσως ἀνῆλθε τὴν κλιμακα καὶ προσεκάλεσε τὸν πλοίαρχον, ὅστις κατῆλθεν εἰς τὸ δωματίον του. ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν οὐδένα ἐκεῖ εὔρεν. Οὗτοι δὲν εὔρον τοιοῦτον πρόσωπον καίτοι λίαν ἐπιμελῶς πανταχοῦ ἐζή-

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΠΡΟ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

[Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων
τοῦ Ρώσου Ἐπισκόπου ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ]
[συνέχεια καὶ τέλος]

Ἡ ἱκανοποίησις τῶν ἐσχάτων αἰσθητικῶν ἐνζήκτων, ἢ ἔκτακτος πλεονεξία τοῦ ἀνωτάτου μοναχικοῦ κληροῦ ἐν Παλαιστίνῃ ποικιλοῦσιν αὐτὸν ὄχι ὀπωσφροντίζῃ περὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ποιμνίου του, περὶ τῆς διαδόσεως ἀληθῶς χριστιανικῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἐξονώσεως παντός εἶδους δεισιδαιμονιῶν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ὅπως διατηρῇ ταύτην τὴν ὠφέλιμον δι' αὐτὸν ἐξουσίαν τοῦ σκοτούς καὶ τῆς ἀμαθείας, τὴν διάδοσιν τῶν προσδοφῶρων δεισιδαιμονιῶν. Ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν τοιούτου εἶδους δεισιδαιμονιῶν δύναται τις νὰ κατατάξῃ τὸν θαυμασίον φοίνικα, τὸν βλαστάνοντα ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ ἁγίου Σάββα. Ὁ φοίνιξ οὗτος, ὡς εἶπον εἰς τὸν ἐπίσκοπον Πορφύριον, ἐσπάρη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἁγίου Σάββα καὶ κατ' ἔτος φέρει ἀφθόνους καρπούς. «Ἄν στεῖρσις γυνὴ μετὰ τεσσαρακονθήμερον ἀποχὴν ἀπὸ τῆς γαμηλίου κοίτης, καὶ μετὰ μετρίας νηστείας, λέγει ὁ ἐπίσκοπος Πορφύριος, φάγη ἕνα φοίνικα, τὸν δὲ ἄλλον δώσει εἰς τὸν σύζυγόν της, ἐξ ἧς πάντες θέλει τεκνοποιήσῃ. Ἐνεκὰ δὲ τούτου οἱ φοίνικες οὗτοι ἀγοράζονται εἰς μεγάλην τιμὴν τὴν ὅποιαν οἰκειοθελῶς ἀποτίουσιν αἱ γυναῖκες. Ἄν τις ἐτόλμα νὰ κλέψῃ τοιοῦτους φοίνικας, καὶ ἢ μὴ στεῖρα γυνὴ αὐτοῦ θὰ ἐγίνετο στεῖρα. Ὁ φοίνιξ οὗτος εἶνε πολὺ ὑψηλὸς ἀλλὰ δὲν εἶνε πολὺ χονδρὸς. Οὗτος βλαστάνει παρὰ τὸ βόρειον τεῖχος τοῦ μοναστηρίου ἐντὸς περιφραχμένου τόπου Παρ' αὐτὸν ὑπάρχει ἕν κελλῖον τὸ ὅποιον καλεῖται πατριαρχικόν, διότι τὸ ἔκτισεν ὁ πατριάρχης Δοσίθεος. Ἐν τῷ κελλίῳ τοῦτ' ὑπάρχει δεξαμενὴ ψυχροῦ δικαυοῦς ὕδατος. Ἰδοὺ παράδεισος! Ἰδοὺ ἀνάγκυρος διὰ τὸν ἀρχιμανδρίτην Ἀρσένιον, ὅστις διαμένει ἐν τούτῳ τῷ κελλίῳ. . . .» Ὁ ἐπίσκοπος Πορφύριος εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τοιούτου εἶδους ἱερῶν ἀντικειμένων τῶν ἀφαιρέθτων πλεονεκτικῶν τῶν σκοπῶ ὑπὸ τῶν μοναχῶν κατατάσσει τὸ κοιμητήριον τὸ κείμενον μίλλια τινὰ μακρὰν τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Σάββα. Ἐν τῷ κοιμητηρίῳ εὐρίσκονται ἕως ἑτεράγωνα κιβώτια πλήρη ἀνθρωπίνων ὀστέων. Τὰ ὅσα ταῦτα εἶνε κίτρινα καὶ καθαρὰ, ὡς τὸ ἤλεκτρον, ἀναδίδουσιν εὐωδίαν, θεωροῦνται ὡς ἱερὰ λείψανα καὶ προσελκύουσι πλῆθος προσκυνητῶν. Ἡ εὐωδία κατ' ἐξοχὴν παρεκκίνει τοὺς προσκυνητὰς νὰ πιστεύωσιν εἰς τὴν ἁγιότητα τούτων τῶν ὀστέων, ἀλλ' ὁ ἐπίσκοπος Πορφύριος εὗρεν ὅτι ἡ εὐωδία αὐτῶν προέρχεται ἐκ τινος φυτοῦ βλαστάνοντος παρὰ τὸ κοιμητήριον καὶ ἀναδίδοντος τὴν εὐωδίαν τῆς κυπαρίσσου. «Ἡ παράδοσις ἀναφέρει, διηγείται ὁ ἐπίσκοπος Πορφύριος, — ὅτι πολλοὶ προσκυνηταὶ ἐλάμβανον ταῦτα τὰ λείψανα καὶ μετὰ ταῦτα ἀκουσίως ἐπέστρεπον αὐτὰ εἰς τὸν τόπον των, διότι ὁ λαμβάνων αὐτὰ ἠσθένει. Δὲν σημαίνει τούτο, ὅτι τὰ ὅσα περιέχουσι βλαβερὰν ἰδιότητα; ἴσως ταῦτα ἦσαν ὀστέα τῶν ἀποθανόντων ἐκ τῆς πανώλης». Εἰς τὴν τοιαύτην τάξιν τῶν ἱερῶν ρελικτιῶν ὁ ἐπίσκοπος Πορφύριος ἀνάγει τὸν λίθον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δῆθεν ἐκοιμήθη ὁ προφήτης Ἡλίου καὶ ἄλλα. Αἱ πάντες εἶδους ἐκκλησιαστικαὶ ἀνωμαλῖαι ἐπιτείνονται καὶ ἐκ τούτου τοῦ βίου τοῦ ὑφισταμένου ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν καὶ λαῶν, ἐκ τῆς καταφρονήσεως τὴν ὅποιαν ὁ ὀρθόδοξος κληρὸς καταδεικνύει πρὸς τοὺς μὴ ὀρθοδόξους. Ὁ ἐπίσκοπος Πορφύριος οὐχὶ ἀπαξ ὑπερήσπισε τὰ δικαιώματα τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Ἀράβων.

— «Οἱ ἱερεῖς σας, ἔλεγεν ὁ Πορφύριος εἰς τὸν ὀρθόδοξον Μητροπολίτην, — δὲν ἐννοοῦσι τὰ καθήκοντά των, τὰ θεῖα μυστήρια τελοῦσιν ὡς ἔτυχεν, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κλείουσι ζῶα. Ἄντι νὰ τοὺς διορθώσητε ὑμεῖς διώκετε αὐτοὺς ὡς ἐσχάτους δούλους. Ὅταν οὗτοι κρούωσιν εἰς τὰς θύρας τῶν κελλίων ὑμῶν καὶ λέγουσι «δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν» . . . ὑμεῖς ἀπαντᾷται «κρούχ-μηντὲν τ. ε. ἐς κόρακας δόλις».

— Δὲν δεχόμεθα εἰς τὰ κελλῖα μας τοὺς Ἀραβὰς ἱερεῖς ὅπως μὴ ὑποβιάσωμεν το Ἀρχιερατικὸν ἡμῶν ἄξιωμα, ἀπήντησεν αὐθεντικῶς ὁ Μητροπολίτης καὶ οὐδὲν ἐπιχείρημα τοῦ ἐπισκόπου Πορφυρίου ἠδυνήθη νὰ σείσῃ τὴν παράδοξον ταύτην πρόληψιν.

Ἐν τούτοις τοιούτου εἶδους σχέσεις καταλήγουσιν εἰς συχνοὺς ἕνεκα ἰσημερινῶν αἰτιῶν διαπληκτισμούς. Ὡς κονίστρα τοιούτων ἐπιθέσεων χρησιμεύει, μετὰ τῶν ἄλλων, ὁ ἐν Βηθλεέμ ναὸς, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ Ἀρμένιοι ἔχουσιν ἰδιαιτέρον παρεκκλήσιον. «Οὗτοι δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς ἡμᾶς νὰ προσθέσωμεν εἰκόνας εἰς τὸ παρεκκλήσιόν μας, (παρεπονείτο ὁ Ἀρχιμανδρίτης τῶν Ἀρμενίων εἰς τὸν ἐπίσκοπον Πορφύριον κατὰ τῶν ὀρθοδόξων), — δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ἀντικαθιστώμεν τὰς παλαιὰς εἰκόνας διὰ νέων. Ἐν τῷ ἱερῷ Σπηλαίῳ ὁ ὀρθόδοξος Μητροπολίτης ἐπίτηδες ἀφήνει τὸ ἱερόν του Εὐαγγέλιον ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, ὅπως μὴ τολμήσωμεν νὰ λειτουργήσωμεν ἐκεῖ. Ὅταν λειτουργῶμεν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ οὗτος διατάσσει νὰ ἀνοίξωσι τὰ παράθυρα αὐτοῦ ὅπως λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ πῶς ἡ βροχὴ ἢ ἡ ζέουσι σβύνουσι

Ἡ τύχη τῶν γυναικῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ.

Οἱ πολυπληθεῖς πάπυροι οἱ εὐρεθέντες ἐπ' ἐσχάτων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνετίσθησαν πρὸ τῶν ὁμμάτων ἡμῶν τὰ μυστήρια τοῦ ἀρχαίου Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου κατέχει πλήρη συλλογὴν τοιούτων παπύρων ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσίευσεν τὸ περιεχόμενον 360 παπύρων, περιεχόντων ἐπιστήμους πράξεις, παντοειδῆ συμβόλαια, ἀποφάσεις, ἰδιωτικὰς ἐπιστολάς καὶ λοιπὰ ἔγγραφα. Ἄπαντες οἱ πάπυροι κατάγονται ἐκ τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἀρσινόης παρὰ τὴν περιώνυμον λίμνην Μερὸν διεσώθησαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ ἀνάγονται εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ἐποχὴν. Ὁ ἐπιστήμων Δαρῆστ, μέλος τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου, ταξινομήσας αὐτοὺς ἐν χρονολογικῇ τάξει, ἐδοκίμασε νὰ ἐξάξῃ ἐξ αὐτῶν τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά του ἀρχαίου Αἰγυπτιακοῦ βίου, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν του ἐδημοσίευσεν ἐν ἰδιαιτέρᾳ διατριβῇ, ἐξ ἧς ἀποσπάσματα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ περιοδικῷ Journal des Savants Ἰδοὺ π.χ. ὁ Δαρῆστ, τί λέγει περὶ τῆς τύχης τῶν γυναικῶν ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ γυνὴ ἐν Αἰγύπτῳ ἔγγαμος τε καὶ ἀγαμος, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ἐξ ὀνόματός της νὰ ποιήσῃ διαφόρους ἐπιστήμους πράξεις καὶ ἔπρεπε νὰ ἐμφανίζηται εἰς τὰ δημόσια γραφεῖα τῇ συνοδείᾳ μέλους τινὸς τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Συνέβαιεν ἐνίοτε ὥστε αἱ γυναῖκες ἐξ ὀνόματός των ἔκλειον διάφορα συμβόλαια ἢ ἐπέδιδον εἰς τὰ δημόσια γραφεῖα διαφόρους ἀναφορὰς· οὕτω π.χ. κατὰ τὸ 114, ὡς ἀναφέρει ὁ πάπυρος, γυνὴ τις ἐπέδωκεν ἀναφορὰν εἰς τὸν διοικητὴν ἐξ ὀνόματός της ἕνεκα τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου της. Οἱ πάπυροι ἀναφέρουσιν ὅτι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ συνήπτοντο γάμοι μετὰ τῶν ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς. Ἡ ὑπὸ τῆς γυναικὸς κομιζομένη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ προῖξ ἐθεωρεῖτο ὡς ἰδιοκτησία τῆς γυναικὸς, ἢ τις εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ αὐτὴν ὀπίσω, ἂν διεζευγνύετο ἀπὸ τοῦ ἀνδρός. Κατὰ τὴν σύναψιν τοῦ γάμου ὁ σύζυγος ἀνεγνώριζε τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς γυναικὸς συνθέτων ἔγγραφοι, κατὰ λέξιν ὅμοιον ἐν πάσαις ταῖς περιπτώσεσι περὶ τοῦ, ὅτι ἢ προῖξ τῆς γυναικὸς εὐρίσκειται ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἀνδρός, ἕως οὗ ἀμφότεροι ζῶσιν εἰρηνικῶς. Ἐν ἢ δὲ περιπτώσει ἀναφύωσι σκάνδαλα καὶ ἐριδες μετὰ τῶν συζύγων, ὁ ἀνὴρ ὑπερεῖχετο ἀνυπερθέτως νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν προῖκα, ὅταν ἐκδιώξῃ αὐτὴν ἢ ὅταν ἐντὸς ἐνός μηνὸς τὸ διαζύγιον ἐπισυμβῇ τῇ ἀμοιβαίᾳ συμφωνίᾳ.

περιβόητος καθ' ἅπασαν τὴν Ἀβυssiνίαν, διότι σύγκεται ἀποκλειστικῶς ἐκ Ταβήθων. Πάντες ἀποφεύγουσι τὸν ἐκ τῆς Μίνδζας καταγόμενον καὶ φοβοῦνται νὰ ἔχωσι μετ' αὐτοῦ σχέσεις. Ἡ κοινότης τῶν Ταβήθων αὐστηρῶς φυλάττει ἐν μυστικῷ τὰς τεχνικὰς γνώσεις τῆς, ἐνορκῶς ὑποσχομένη ὅπως μεταδῶσθαι αὐτὰς εἰς τοὺς μὴ Ταβήθους. Ὅταν Ταβήθους τις ὑπὸ τῆς εὐσεβείας κινούμενος ἐγκαταλείψῃ τὴν τέχνην του καὶ μεταβάλλῃ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ἐνασχολούμενος μόνον εἰς τὰ θεία, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει δὲν ἀνακαλύπτει τὰ γνωστὰ εἰς αὐτὸν μυστικά. Οὗτος οἶνει τελείως διακόπτει τὴν πρὸς τὸ παρελθὸν σχέσιν του καὶ ἄρχεται νέον βίον, φέρων ἐπὶ τῷ μετώπῳ του τὴν σφραγίδα τῆς μελαγχολίας. Οὗτος προσπαθεῖ ἔτι νὰ μὴ ἀναπολήσῃ τὸ παρελθόν. Πάντες γινώσκουσι τοῦτο καὶ δὲν τὸν ἐξαναγκάζουσι νὰ ἐκμυστηρευθῇ. Ἄλλ' ἐν αὐτῇ τῇ κοινωνίᾳ ὑπάρχει μέσον πρὸς ἄμυναν ἀπὸ τῶν μυστηριωδῶν ἔργων τῶν Ταβήθων. Ὁ Φαβούας—θεραπευτὴς—γινώσκει ἅπαντα τὰ μέσα πρὸς ἐκφυγάδουσι τῶν νόσων τῶν ἀποστελλομένων ὑπὸ τῶν Ταβήθων. Τοιοῦτος θεραπευτὴς εὐρίσκειται ἐν ἐκάστη σχεδὸν κώμῃ. Ὅταν ἀσθενήσῃ τις ἐξ ἐκείνης τῆς νόσου, ἣτις θεωρεῖται ἀποτέλεσμα τῶν μαγγάνων τοῦ Ταβήθου, ἀμέσως προσκαλοῦσι τὸν Φαβούασον, ὅστις καλεῖται καὶ «Μεγδανήτ»—σωτήρ. Τὰ συμπτώματα ταύτης τῆς νόσου εἶναι γνωστὰ εἰς ἕκαστον Ἀβυssiνιον. Ἡ νόσος αὐτὴ διαρκεῖ ἐπ' ὀλίγον καὶ ἐπακολουθῆται ὑπὸ τοῦ θανάτου ἂν δὲν προφθάσῃ ὁ Φαβούας ἐγκαιρῶς. Οὗτος φέρει μετ' ἑαυτοῦ φιαλίδιον τι πλήρες ῥευστοῦ τινος τὸ ὅποιον δίδει εἰς τὸν ἀσθενῆ· μετὰ τοῦτο ὁ ἀσθενὴς περιπίπτει εἰς παρξυσμὸν· τότε ὁ Φαβούας ἀποτεινὴν ἐρωτήσεις εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἐκφραζόμενος οὕτως ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι αἱ ἐρωτήσεις ἀπευθύνονται εἰς τὸν ἄγνωστον, ὅστις θεωρεῖται ὡς ὁ ὑπαίτιος τῆς ἀσθενείας τ. ε. εἰς τὸν μάγον Ταβήθον. Βεβαίως ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις ὁ ἀσθενὴς, ἀλλ' ὑποτίθεται ὅτι διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ λαλεῖ ὁ Ταβήθους. Αἱ ἀπαντήσεις ἀναλόγως πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀναφέρονται εἰς τὸ πότε ὁ ἀσθενὴς εἶδε τὸν Ταβήθον, διὰ τίνα αἰτίαν ἤρρισε πρὸς αὐτόν, ὑπὸ τίνας περιστάσεις, ποῦ καὶ πότε προῆλθεν ἡ ἔρις καὶ τὰ παρόμοια. Ἐπειτα ὁ Φαβούας ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἀσθενῆ διὰ τοιούτων φράσεων αἰτινες φαίνονται ὅτι ἀναφέρονται εἰς τὸν ἀπόντα Ταβήθον «συγχώρησον αὐτὸν καὶ μὴ ἐπιφέρῃς εἰς αὐτὸν δυστυχίαν». Ὁ ἀσθενὴς ἐξ ὀνόματος τοῦ Ταβήθου ἀπαντᾷ «συγχωρῶ». Ἐπειτα ὁ Φαβούας ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ Ταβήθου ἐνορκον ὑπόσχεσιν περὶ τῆς τηρή-

σεως τοῦ λόγου του. Τὸ στόμα τοῦ ἀσθενοῦς, θεωρούμενον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὡς τὸ ὄργανον αὐτοῦ τοῦ Ταβήθου, ἀπαγγέλλει τὸν ὄρκον. Μετὰ ταῦτα ἔρχεται συνήθως ἡ ταχεία ἀνάρρωσις τοῦ ἀσθενοῦς. Τὸ ὑπὸ τοῦ Φαβούασου διδόμενον φάρμακον, ὡς ἀμυντικὸν ἀπὸ τῆς γνωστῆς ἀσθενείας, ἔχει καὶ ἄλλην ἀκόμη εφαρμογὴν. Τοῦτο ἐντὸς φιαλίδος τιθέμενον φέρεται ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ χρησιμεύει ὡς μέσον προφυλακτικὸν ἀπὸ τῶν πανηρῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ταβήθου. Ὁ ἀπερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ταβήθου δι' ἔργον θεωρεῖ πρῶτον του καθήκον νὰ ἐφοδιασθῇ διὰ τούτου τοῦ μέσου, ὅπως διαφυγῇ πάντα κίνδυνον ἐκ μέρους τοῦ Ταβήθου. Ἡ κατὰ τῶν Ταβήθων πρόληψις ἐπικρατεῖ παρ' ἅπασιν τοῖς στρώμασι τῆς κοινωνίας, παρὰ τοῖς εὐπατρίδασι, τοῖς δούλοις, τῷ κλήρῳ, τοῖς ἡγεμόσι, τοῖς διοικηταῖς καὶ τῷ βασιλεῖ. Ἐκτὸς τῶν Ταβήθων ἐν Ἀβυssiνίᾳ ἀπαντῶσιν ἔτι οἱ Ταγκουάοι (προφῆται), μάγοι, τῶν ὁποίων ἡ εἰδικὴ ἐνασχόλησις εἶναι ἡ μαγγανεία, ἡ μαντεία κτλ. Ὁ Ταγκουάη περικυκλοῦται ὑπὸ συνοδείας ὑπηρετῶν, οὗτος οὐδεμίαν ἐργασίαν ἐκτελεῖ καὶ οὐδέποτε ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του. Εἰς τὴν οἰκίαν του ἔρχονται πάντες οἱ θέλοντες νὰ μάθωσι τὴν τύχην των ἢ τὴν ἐκδασιν ἐπιχειρήσεώς τινος. Ὁ Ταγκουάη προσποιεῖται ὅτι καλεῖ τὸ προφητικὸν πνεῦμα διὰ διαφόρων π. χ. καπνισμάτων ἢ διὰ τῆς μουσικῆς ὑπνωτικῆς τῆς συνεδήσει τοῦ Μάντεως. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τούτων τῶν μέσων ὁ Ταγκουάη ὑποπίπτει εἰς κατάστασιν ἐκστάσεως καὶ ψιθυρίζει ἀσυναρτήτους λέξεις, αἰτινες ἐρμηνεύονται ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ καθ' ὀρισμένην ἔννοιαν. Ὑπάρχουσιν ἔτι καὶ μάντιες οἵτινες δὲν προσφεύγουσι εἰς ταῦτα τὰ μέσα καὶ ἀπαγγέλλουσι τὰς προφητείας των δι' ἑναργῶν καὶ εὐλήπτων ἐκφράσεων. Ὡς πηγὴ τῶν προρρήσεων αὐτῶν χρησιμεύουσιν ἢ σημεῖα τινὰ ἢ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐρωτῶντος, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον οἱ μάντιες προμαντεύουσιν ἐκ τῶν ἀστέρων. Οὗτοι ἕνεκα ταύτης των τῆς ἐνασχολήσεως καλῶς γινώσκουσι τὰς κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων. Παρ' αὐτοῖς ἐτελειοποιήθησαν αἱ ἀστρονομικαὶ γνώσεις ἀναμιγνύμεναι μετὰ στοιχείων θαυματουργοῦ μαγείας. Ἐν Ἀβυssiνίᾳ ὑπάρχουσι καὶ οἱ Δομπτάροι οἵτινες ἔτυχον τῆς ἐγχαρίου ἀνωτάτης ἐκπαίδευσως. Οὗτοι συνήθως καταγίνονται εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῶν χειρογράφων καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐκμεταλλεύονται τὴν λαϊκὴν ἀμάθειαν. (ἔπεται τὸ τέλος)